

JAMES ROLLINS

& REBECCA CANTRELLOVÁ

KRVAVÉ EVANGELIUM

Moc prastarého zla

KRVAVÉ EVANGELIUM

JAMES ROLLINS

& REBECCA CANTRELLOVÁ

KRVAVÉ EVANGELIUM

Přeložil Zdeněk Hofmann

Vydáno nakladatelství BB/arts.ro v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2013 by James Czajkowski and Rebecca Cantrell
All rights reserved.

Z anglického originálu *The Blood Gospel*
(Published by HarperCollinsPublishers, New York)

přeložil © 2013 Zdeněk Hofmann

Redakce textu: Jiří Pacek

Jazyková korektura: Jan Řehoř

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978807616653

James:

Anne Riceové

*za to, že nám ukázala krásu v netvorech
a nestvůrnost v krásném*

Rebecca:

mému manželů a synovi

za to, že drží netvory hezky v šachu

A v pravici toho, který sedí na trůnu, spatřil jsem knihu úplně popsanou, zapečetěnou sedmi pečeti.

Tu jsem uviděl mocného anděla, který vyhlásil velikým hlasem: „Kdo je hoden otevřít tu knihu a rozlomit její pečeti?“

Ale nikdo na nebi ani na zemi ani pod zemí nemohl tu knihu otevřít a podívat se do ní... „Ty jsi hoden přijmout tu knihu a rozlomit její pečeti, protože jsi byl obětován, vykoupil jsi lidi Bohu svou krví...“

ZJEVENÍ 5:1–3, 9

Jsem Lazar, z mrtvých povstaň zase,
vrať se a pověz vše, povím vám vše.

T. S. ELIOT
(přeložil Zdeněk Hron)

Poděkování

Tato kniha má kromě dvou autorů na obálce spoustu dalších otisků prstů. Nejprve mi dovolte poděkovat mé skupině kritiků: Sally Barnesové, Chrisi Croweovi, Leemu Garrettovi, Jane O'Rivové, Dennymu Graysonovi, Leonardu Littleovi, Scottu Smithovi, Penny Hillové, Judy Preyové, Daveu Murrayovi, Willu Murrayovi, Caroline Williamsové, Johnu Keeseovi, Christianu Rileyovi, Amy Rogersové a zejména Carolyn McCrayové, která pomáhala tomuto příběhu odlepit se od země tím, že kladla provokativní otázky. A pochopitelně Davidu Sylvianovi za to, že mi byl pravou rukou ve všech etapách tvorby i potom. Rovněž musím velmi ocenit Joea Konratha za jeho neutuchající úsilí vylepšit příběh ve všech směrech. A naposledy pochopitelně zvláštní dík patří čtyřem lidem umožňujícím mi kariéru: redaktorce Lysse Keuschové a její kolegyni Amandě Bergeronové a také agentům Russi Galenovi a Dannymu Barorovi. A jako vždy musím zdůraznit, že veškeré chyby ve faktech nebo detailech v této knize padají jen na má vlastní bedra.

Tady Rebecca. Ráda bych poděkovala všem, kdo mi ze všech sil pomáhali dostat tuto knihu i mě do světa, především skvělým agentkám Elizabeth Evansové, Mary Alici Kierové a Anně Cottleové; a také Lysse Keuschové v Harper. Tento román stejně jako mé ostatní v mnohém vylepšila skvělá literární skupina Kona Ink Kathryn Wadsworthové, Judith Heathové, Karen Hollingerové a Davida Deardorffa. Byla to nelehká cesta a nedokončila bych ji bez podpory svého neotřesitelného železného muže a skvělého syna, odborníka na rodinné zbraně. Děkuji také Jimovi, že mě pozval, abych hrála s ním.

PROLOG

JARO 73 n. l.

Masada, Izrael

Mrtví zpívali dál.

Tři sta stop nad Eleazarovou hlavou sbor devíti set židovských vzbouřenců vyjadřoval vzdor římské legii u svých bran. Obránci přísahali, že si raději vezmou život, než aby padli do zajetí. Tyto závěrečné modlitby zpívané nebesům na výsostech zněly ozvěnou dole v tunelech vytesaných v nitru hory Masada.

Eleazar nechal ztracence na pospas ostrému slunečnímu svitu a odtrhl pohled od stropu vápencové spojovací chodby. Přál si, aby mohl zpívat s nimi a obětovat v konečné bitvě i svůj život. Ale jeho osud se nacházel jinde.

Další průchod.

Sevřel drahocenný kvádr do náručí. Sluncem nahřátý kámen sahal od dlaně až po loket jako novorozené dítě. Přitiskl si ho k hrudi a přinutil se vstoupit do nahrubo vytesané chodby vedoucí přímo do srdce hory. Zedníci za ním chodbu uzavřeli. Nikdo živý ho už nemohl následovat.

Šedm vojáků, kteří ho doprovázeli, vykročilo s pochodněmi vpřed. Myšlenkami museli být stále se svými devíti sty bratry na sluncem rozpálené náhorní plošině. Pevnost byla již měsíce v obležení. Deset tisíc římských vojáků se rozdělilo do ohromných táborů, obklopili stolovou horu a postarali se, aby nikdo nemohl ani dovnitř, ani ven. Vzbouřenci přísahali, že až dokončí zpěvy, vezmou životy nejdřív svým rodinám a pak i sobě, ještě než Římané překonají jejich hradby. Modlili se a připravovali na zabíjení nevinných.

Stejně jako já.

Eleazara úkol tížil stejně jako kámen v náručí. Soustředil se na to, co ho čeká dole. V kryptě. Strávil v podzemním chrámu mnoho hodin modlitbami s koleny přitisknutými ke kamenným kvádrům, které k sobě přiléhaly tak dokonale, že jimi neproklouzl ani mravenec. Prohlížel si vyhlazené stěny a vysoký klenutý strop. Obdivoval pečlivou práci řemeslníků, kteří usilovali o to, aby vytvořili posvátný prostor.

Avšak ani tehdy se neodvážil pohlédnout na sarkofág v chrámu.

Taková *rouhačská* krypta má hostit *nejposvátnější* slova Boží.

Přitiskl si kámen pevněji k hrudi.

Prosím tě, Pane, sejmi ze mne toto břímě.

I poslední modlitba zůstala stejně jako tisíc před ní nevyslyšena. Oběť vzbouřenců musí být uctěna. Jejich prokletá krev musí posloužit vyššímu cíli.

Když došel ke klenutému vchodu do chrámu, nedokázal překročit práh. Ostatní se protlačili kolem něj na svá místa. Přitiskl čelo na chladnou zed a pomodlil se o útěchu.

Žádná nepřišla.

Pohlédl dovnitř. Pochodně blikaly a vrhaly tančící stíny na kamenné kvádry klenutého stropu nad hlavami. Vznášel se u něj kouř, hledal únikovou cestu, ale nenašel ji.

Stejně jako oni.

Nakonec mu zrak padl na malou dívku, klečela a vojáci ji pevně drželi. Srdce se mu při tom smutném pohledu sevřelo, ale nesměl ustoupit od úkolu, který se od něj žádal. Doufal, že dívka alespoň zavře oči, aby se do nich nemusel dívat až do konce.

Oči vody...

Tak jeho dávno mrtvá sestra popsala ty nevinné oči, oči své dcery, malé Azubah.

Eleazar se nyní díval do neteřiných očí.

Stále ještě dětských očí – ale nehledělo na něj už dítě. Viděla, co žádné dítě vidět nemůže. A brzy už neuvidí vůbec nic.

Odpusť mi, Azubah.

Zamumlal poslední modlitbu a vstoupil do krypty osvětlené pochodněmi. Poblíkávající plameny se odrážely v uštvaných pohledech sedmi vojáků, kteří na něj čekali. Mnoho dní bojovali s Římany a věděli, že bitva skončí jejich smrtí, ale ne takto. Kývl na pozdrav jim i zahalenému muži v jejich středu. Devět dospělých mužů se shromáždilo, aby obětovali dítě.

Muži se Eleazarovi uklonili, jako by byl světec. Ve skutečnosti netušili, jak je nečistý. To věděl jen on sám a ten, komu sloužil.

Každý z mužů krvácel ze zranění, některá způsobili Římané, jiná ta malá dívka, kterou drželi v zajetí.

Rudé šaty, jež ji přinutili si obléct, byly příliš velké a vypadala v nich ještě menší. Ušpiněnýma rukama svírala rozedranou panenku sešitou z kůže vyrudlé do barvy judejské pouště, jedno oko z knoflíku jí chybělo.

Před kolika lety jí panenku dal? Vzpomínal si, jak se jí tvářička rozzářila,

když si k ní klekl a vložil ji do jejích rukou. Pamatoval si, jak se divil, kolik slunečního světla může pojmout její malé tělíčko, že dokáže tak jasně zářit, šířit kolem sebe čirou radost z dárku z kůže a látky.

Podíval se jí do obličeje a hledal něco z toho jasu.

Hleděla však na něj jen temnota.

Zasyčela a vycenila zuby.

„Azubah,“ zaprosil.

Oči, kdysi klidné a krásné, jako má laň, na něj hleděly se zvířecí nenávisí. Prudce se nadechla a plivla mu do tváře horkou krev.

Zavrával, zaskočený jemným dotekem a železitým pachem krve. Třesoucí se rukou si otřel tvář. Klekl si k dívce, kusem látky jí něžně otřel krev z brady a nasáklý klůček odhodil.

A potom to uslyšel.

Ona také.

Eleazar a Azubah trhli hlavami. V kobce jen oni zaslechli výkřiky z povrchu hory. A jen oni věděli, že Římané pronikli do pevnosti.

Začalo zabíjení.

Zahalený muž si všiml jejich pohybu a dovtípil se, co znamená. „Už nemáme čas.“

Eleazar pohlédl na staršího muže v zaprášené hnědé kutně, jejich vůdce, který si vyžádal, aby bylo toto dítě i uprostřed takové hrůzy pokřtěno. Vousatý obličej vůdce byl zbrázděný věkem. Zavřel vážné, neproniknutelné oči. Rty se mu neslyšně pohybovaly v tiché modlitbě. Tvář vyzařovala jistotu bez stínu pochybností.

Konečně se jeho požeňnané oči znovu otevřely a vyhledaly Eleazarův obličej, jako kdyby pátraly po jeho duši. Eleazar si vzpomněl na jiný pohled jiného muže před mnoha a mnoha lety.

Zahanbeně se odvrátil.

Vojáci se shlukli kolem otevřeného kamenného sarkofágu uprostřed krypty. Byl vytesaný z jediného vápencového bloku a dost velký, aby pojal tři dospělé muže.

Brzy však uvězní jen jedinou malou dívku.

V každém rohu dýmaly hraničky myrhy a kadidla. Přes jejich vůni Eleazar cítil i temnější pachy: hořké soli a palčivé koření nasbírané podle dávného esejského textu.

Vše závisí na děsivé připravenosti.

Eleazar naposledy sklonil hlavu a pomodlil se o jinou možnost.

Vezmi si mě, ne ji.

Ale rituál po nich žádá, aby každý hrál svou roli.

Dívka připravená o nevinnost.

Rytíř Kristův.

Lidský válečník.

Zahalený vůdce promluvil. Jeho chraptivý hlas nezakolísal. „Co musí být vykonáno, je Boží vůle. Ochránit její duši. A duše ostatních. Chopte se jí!“

Všichni sem však nepřišli dobrovolně.

Azubah se vytrhla svým věznitelům z rukou a rozběhla se k východu hbitě jako vyplašená srna.

Jedině Eleazar byl dost rychlý, aby ji dostihl. Popadl ji za hubené zápěstí. Vzpírala se, ale byl silnější. Obklopili ji ostatní muži. Přitiskla si panenku k hrudi a klesla na kolena. Zdála se zoufale maličká.

Vůdce pokynul nejbližšímu vojákovi. „Musí to být vykonáno.“

Voják pokročil vpřed, popadl Azubah za rameno, vytrhl jí panenku a odhodil ji stranou.

„Ne!“ vykřikla, první slovo, které jí vyšlo z drobného hrdla, zoufalý zvuk, jenž přesto zněl velice dětsky.

Opět se vytrhla a vrhla se vpřed se zuřivou silou. Skočila na vojáka, který ji držel, a sevřela ho v pase nohama. Zuby a nehty mu zařala do tváře, až ztratil rovnováhu a tvrdě dopadl na kamennou zem.

Dva vojáci mu přispěchali na pomoc. Odtrhli od něj zdivočelou dívku a přitiskli ji k zemi.

„Odneste ji do hrobky!“ přikázal vůdce.

Muži zaváhali, zjevně se báli pohnout. Dítě se pod jejich rukama svíjelo.

Eleazar si uvědomil, že její panika se netýká věznitelů. Pohled měla stále upřený na to, co jí před chvílí vzali.

Zvedl potrhanou panenku a podržel ji před dívčíným zakrváceným obličejem. Když byla mladší, mnohokrát ji tím uklidnil. Pokusil se zahnat vzpomínky na to, jak ji vidí hrát si se sestrami s touto panenkou na jasném slunci a slyší jejich smích. Hračka se mu v ruce roztrásla.

Pohled děvčátka změkkl a teď hleděla prosebně. Přestala se vzpírat. Vyprostila ruku ze sevření mužů a natáhla ji pro panenku.

Když se jí prsty dotkla, tělo jí ochablo, jako by se poddala svému osudu a pochopila, že není možné mu uniknout. Hledala jedinou útěchu, kterou měla už jako nevinné dítě, ve společnosti své panenky. Nechtěla odejít do temnoty sama. Zvedla figurku k obličejí a přitiskla její malý nosík na svůj, byl to její tajný výraz dětské útěchy.

Pokynul mužům, ať ustoupí, a zvedl nyní již klidnou dívku. Objal rukou

její studené tělo a ona se k němu přitiskla tak jako vždy. Modlil se, aby měl sílu vykonat, co je správné.

Kámen ve volné ruce mu připomínal, co odpřisáhl.

Vůdce stojící stranou začal s modlitbami spojujícími oběť nahoře s tou zde dole, používal prastarých zaklínadel, posvátných slov a vrazil špetky kadidla na malé pohřební hranice. Na temeni hory si vzbouřenci brali životy, když Římané prolomili brány.

Taková tragická krvavá daň vyrovná dluh zde dole.

Eleazar s kamenem v ruce odnesl dívku několik kroků k otevřenému sarkofágu. Už byl naplněný téměř po okraj, tekutina tiše šplouchala a pableskovala. Mělo to posloužit i jako *mikve* – rituální lázeň sloužící k očištění.

Ale tuto koupel netvořila posvátná voda, ale *vino*.

Po podlaze byly rozházené prázdné hliněné džbány.

Eleazar došel k hrobce a nahlédl do temné hlubiny. Světlo pochodně změnilo víno v krev.

Azubah mu ukryla tvář na hrudi. Potlačil nával hořkého smutku.

„Teď,“ poručil vůdce.

Naposledy přitiskl dívčino drobné tělo ke svému a ucítil, jak vzlykla. Pohlédl k temnému vchodu. Stále mohl zachránit její tělo, ale jedině když zatratí její duši a svou také. Hrůzný akt byl jediný způsob, jak ji skutečně zachránit.

Voják s nejvyšší hodností vzal dívku z Eleazarovy náruče a podržel ji nad otevřeným hrobem. Přitiskla si panenku k hrudi a do očí jí vstoupil děs, když si uvědomila, že se ji chystá ponořit do vína. Pak zmizel. Pohlédla na Eleazara. Napřáhl k ní ruku a zase ji nechal klesnout.

„Blahoslavený buď, Pane, který jsi na nebesích,“ zanotoval vůdce.

Zpěv nad jejich hlavami ustal. Naklonila hlavu, jako by si toho také všimla. Eleazar si představil krev vsakující do písku a stékající k srdci hory. Musí se to vykonat teď. Jen taková hromadná smrt umožnila, aby poslední temný skutek zapečetil krytu.

„Eleazare,“ pronesl vůdce. „Je čas.“

Eleazar pozdvihl drahocenný kamenný kvádr, jedině jeho posvátné tajemství ho dokázalo pohnout, aby pokračoval. Váhu kamene vůbec nevnímal. To vlastní srdce ho připravovalo o dech.

„Musí to být vykonáno,“ ozval se tentokrát tiše zahalený muž.

Eleazar se neodvážil odpovědět. Přešel k dívce.

Velitel ji ponořil do vína. Zasmíkala se v tmavé tekutině, zařala prstíky do kamenných boků své rakve. Přes okraj vystříkla červená sprška a dopadla na

podlahu. Prosebně na něj hleděla, když jí pokládal na hubenou hrud kamenný kvádr – a začal tlačit. Váha kamene a síla jeho třesoucích se paží vmačkávala dítě hluboko do vína.

Přestala se vzpírat, jen k sobě pevněji přitiskla panenku. Znehybněla, jako by již byla mrtvá. Rty se jí němě pohybovaly, tvořily slova, která mizela, jak se jí tvářička potápěla pod hladinu.

Co to bylo za navždy ztracená slova?

Věděl, že ho ta otázka bude pronásledovat až do konce života.

„Odpusť mi,“ zasípal. „A odpusť i jí.“

Víno mu vsáklo do rukávů tuniky a opařilo mu kůži. Držel její nehybné tělo, dokud modlitby vůdce neskončily.

Připadalo mu to jako věčnost.

Konečně ji pustil a napřimil se. Azubah zůstala potopená na dně, navždy uvězněná váhou posvátného kamene, jejího věčného prokletého strážce. Modlil se, aby tento čin očistil její duši pokáním bez konce za zkaženost v ní.

Moje malá Azubah...

Klesl na sarkofág.

„Uzavřete ho,“ poručil vůdce.

Vápencová deska zavěšená na laněch klesla na své místo. Muži utěsnili spáry na okraji víka kaší z popela a vápna, aby spojili kámen s kamenem.

Eleazar přitiskl dlaně ke stěnám jejího vězení, jako by ji tento dotek mohl utěšit. Nyní však již byla mimo veškerou útěchu.

Položil čelo na nemilosrdný kámen. Byla to jediná cesta. Ve jménu vyššího dobra. Ale tato pravda neumenšila jeho bolest. Ani její.

„Pojď,“ kývl na něj vůdce. „Bylo vykonáno, co se muselo vykonat.“

Eleazar se přerývaně nadechl zkaženého vzduchu. Vojáci se rozkašlali a zamířili k východu. Ocitl se s ní sám ve vlhké kryptě.

„Nemůžeš tu zůstat,“ zavolal od brány vůdce. „Musíš kráčet jinou cestou.“

Eleazar oslepený slzami se klopytavě vydal za jeho hlasem.

Jakmile odejdou, krypta bude ukryta, chodbu zapečetí. Žádná živá bytost si na ni už nevzpomene. A kdo by se odvážil sem vstoupit, toho čeká zatracení.

Zjistil, že vůdce na něj upřeně hledí.

„Nelituješ své přísahy?“ zeptal se ho muž. V hlase mu zaznívala lítost, ale také nezlomná jistota.

Právě pro tuto pevnost Kristus dal jejich vůdci jméno *Petr*, což znamená „skála“. Byl apoštolem, na kterém se zbudují základy nové církve.

Eleazar opětoval jeho kamenný pohled. „Ne, Petře, nelituji.“

ČÁST PRVNÍ

Shlédne na zemi a ta se třese, dotkne se hor a kouří se z nich!

Žalm 104:32

KAPITOLA 1

26. října, 10.33 standardního izraelského času Caesarea, Izrael

Doktorka Erin Grangerová přejela nejjemnějším kartáčkem po prastaré lebce. Jak se zviřený prach usazoval, studovala ji očima vědce, povšimla si drobných švů a otevřené fontanely. Zhodnotila množství ztvrdlé kůže a usoudila, že lebka patřila novorozenci, podle sklonu pánevní kosti šlo o chlapce.

Když zemřel, byl starý teprve několik dní.

Když pokračovala ve vyprošťování dítěte z prachu a kamene, sledovala druhou ženu, jak fotografuje malého chlapce ležícího na boku s koleny přitáženými k hrudi a drobnýma ručkama stále zaťatýma v pěst. Počítali rodiče úderý jeho srdíčka, líbali mu neuvěřitelně jemnou pleť a sledovali, jak se srdíčko zastavilo?

Jako to kdysi dělala se svou malou sestřičkou.

Zavřela oči a strnula uprostřed pohybu s kartáčkem.

Nech toho.

Otevřela oči a přihladila si neposlušný pramen světlých vlasů, který se jí vysmekl z culíku, a pak se vrátila zpět ke kostem. Přijde na to, co se tu před tolika staletími stalo. Protože stejně jako u její sestry i smrt tohoto dítěte byla záměrná. Až na to, že se chlapeček stal obětí násilí, ne nedbalosti.

Pokračovala v práci a prohlédla si polohu končetin. Někdo si dal tu námahu, aby tělíčko správně naaranžoval, než ho pohřbil, nicméně ani takové úsilí nedokázalo zakrýt polámané a chybějící kosti, prozrazující kruté zacházení. Ani dva tisíce let nemohly vymazat spáchaný zločin.

Odložila dřevěný kartáček a pořídila další snímek. Čas zbarvil kosti do světle sépiové hnědé odstínu, stejného, jaký měla vyprahlá půda kolem, Erinino opatrné odkrývání však odhalilo, že se jedná o kosti. Nicméně potrvá ještě hodiny práce, než odhalí i jejich zbytek.

Rozbolelo ji koleno, klekla si proto na druhé. Ve dvaatřiceti letech nebyla ještě zdaleka stará, nyní se tak však cítila. Pracovala ve výkopu sotva hodinu

a kolena už protestovala. Jako dítě dokázala při modlení klečet daleko déle přímo na tvrdé hliněné podlaze kostela. Tehdy zvládla klečet i půl dne bez reptání, když to její otec vyžadoval – ale po tolika letech snah zapomenout na svou minulost ji možná jen klame paměť.

Trhla sebou, vstala a protáhla se, zvedla hlavu nad úroveň po pás hlubokého výkopu. Svěží větřík od moře jí ochladil rozpálené tváře a zaplašil vzpomínky. Nalevo od ní se při jeho poryvech zavlnily volné chlopně stanů v táboře a vítr také zavíval jejich naleziště čerstvým písekem.

Několik zrnek se jí dostalo do očí a na chvíli ji oslepilo, než se jich pomrkáváním zbavila. Písek byl všudypřítomný. Každý den její vlasy měnily barvu z blondaté na rudošedou izraelské pouště. Ponožky v teniskách Converse byly drsné jako smirkový papír, písek ji zalézal pod nehty, a dokonce i v ústech cítila jeho chuť.

A přesto když se rozhlédla po žluté plastové pásce, která ohraničovala archeologické naleziště, musela se spokojeně pousmát, šťastná, že má tenisky zabořené do dávné historie. Erinin díl vykopávek se nacházel uprostřed antického hipodromu, závodní dráhy pro koňská spřežení. Shlížel na věčné Středozemní moře. Voda indigově zářila a slunce jí vdechovalo nadpozemský kovový odstín. Okolo dráhy se táhl dlouhý pás kamenných lavic rozdělený na řady jako dva tisíce let starý odkaz dávno mrtvého krále a architekta města Caesareje, nechvalně proslulého Heroda, zruďného vraha neviňátek.

Nad dráhou zaznělo zaržání, nešlo však o ozvěnu minulosti, ale přišlo z provizorních stájí, které stály na vzdáleném konci hipodromu. Místní skupina tu připravovala ukázkové závody. Brzy se hipodrom po rekonstrukci znovu vzkřísí k životu, i když jen na pár dní.

Nemohla se toho dočkat.

Předtím však se svými studenty musela dokončit spoustu práce.

S rukama v bok hleděla dolů na lebku zavražděného dítěte. Do večera možná zafixuje drobnou kostřičku sádrou a začne s namáhavým vyprošťováním ze země. Dychtila si nález odnést do laboratoře, kde by ho mohla analyzovat. Kostí jí tak prozradí víc, než by mohla zjistit přímo na místě nálezu.

Klekla si hned vedle miminka. Zarazilo ji něco na stehenní kosti. Měla podél celé délky neobvyklé mušlovité jamky. Když se podívala blíž, nadšení z objevu vystřídalo mrazení.

Nejsou to stopy po zubech?

„Profesorko?“ Nate Highsmith jí svým texaským přízvukem narušil klid i soustředění.

Vyskočila a narazila si loket o dřevěné lišty zpevňující stěny před neúnavným pískem.

„Promiňte.“ Její postgraduální student sklonil hlavu.

Vydala jasné instrukce, aby ji ráno nikdo nerušil, ale on to stejně udělal. Nechtěla na něj vyjet, proto raději uchopila otlučenou polní lahev a dala si velký doušek vlažné vody. Chutnala jako nerezová ocel.

„Nic se nestalo,“ ujistila ho prkenně.

Zaclonila si volnou rukou oči a zamžourala na něj. Stál na kraji výkopu, silueta s oslepujícím sluncem za zády. Měl slaměný stetson stažený do očí a na sobě odrbané džínsy a vybledlou kostkovanou košili s vyhrnutými rukávy, které odhalovaly svalnatá předloktí. Podezřívala ho, že si je vyhrnul, jen aby na ni udělal dojem. Pochopitelně marně. V posledních letech se plně soustředila jen na svou práci a jediní muži, kteří ji dokázali zaujmout, byli už několik staletí mrtví.

Významně se podívala na nevýrazný pás písku a kamení. Ležel tam opuštěně jejich průzkumný zemní radar a vypadal spíš jako zaprášená sekačka na trávu než jako poslední výkřik techniky schopný nahlédnout pod zem i do nitra skály.

„Proč nejsi tam a nemapuješ ten kvadrant?“

„Byl jsem, paní doktorko.“ Jeho přízvuk ještě zesílil jako vždy, když něco rozrušilo. A také měl zvednuté obočí.

Něco našel.

„Copak je?“

„Když vám to řeknu, nebudete mi věřit.“ Nate se zhoupl na špičkách, připravený vyrazit a pochlubit se jí.

Usmála se, protože měl *pravdu*. Ať šlo o cokoli, neuvěří mu, dokud se nepřesvědčí na vlastní oči. To byla zásada, kterou vtoukala svým studentům do hlavy: *Nic není skutečné, dokud to nevykopete ze země a nedržíte v ruce.*

Aby ochránila své naleziště a z úcty k dětským kostem jemně zakryla kostřičku plachtou. Když byla hotová, Nate jí podal ruku a pomohl jí z hlubokého výkopu. Jak očekávala, podržel ji o vteřinu déle, než bylo nutné.

Pokusila se nezamračit, uvolnila dlaň z jeho a oprášila si kolena džínsů. Nate o krok ustoupil a uhnul pohledem, nejspíš si uvědomil, že překročil hranici. Nevynadala mu. K čemu by to bylo dobré? Nebyla netečná k zájmu, který o ni projevovali muži, ale jen výjimečně se chovala vstřícně a nikdy ne v terénu. Zde měla na sobě prach a špínu jako jiné ženy make-up a vyhýbala se osobním kontaktům. I když byla jen průměrně vysoká, říkalo se o ní,

že se nosí, jako by byla o třicet centimetrů vyšší. Při své profesi ani neměla na výběr, zejména jako mladá žena.

Doma pár vztahů prožila, ale žádný z nich nebyl ten pravý. Nakonec o ní partneři většinou prohlásili, že je příliš dominantní – což mnoho mužů odrazovalo, ale některé i podivně přitahovalo.

Jako Natea.

Nicméně byl dobrým kolegou do terénu a jako geofyzik měl velký potenciál. Mohl by ze zájmu o ni vyrůst a tím by se všechno samo a uspokojivě vyřešilo.

„Tak ukaž.“ Otočila se ke stanu s khaki plachtou, ve kterém skladovali vybavení. Když nic jiného, bude příjemné se na chvíli dostat z pálicího slunce.

„Amy narazila v notebooku na jednu informaci.“ Vydal se napříč nalezištěm. „Je to jackpot, paní profesorko. Narazili jsme přímo na kosterní jackpot.“

Potlačila úsměv nad jeho nadšením a zrychlila, aby udržela krok s jeho dlouhýma nohama. Obdivovala jeho zaujetí, ale archeologie stejně jako život nenabízí jackpoty po jediném pracovním dopoledni. Někdy ani po desítkách let.

Sklonila se pod chlopeň stanu a podržela ji Nateovi, který si sundal klobouk a protáhl se dovnitř. Ve stanu, kam nepronikal sluneční žár, bylo o několik stupňů chladněji než na nalezišti.

Hučící generátor tu zásoboval elektřinou notebook a notně opotřebovaný kovový větrák. Foukal přímo na Amy, tříadvacetiletou postgraduanku z Kolumbie. Mladá tmavovláska trávila víc času ve stanu než venku. Na stole před ní stála orosená plechovka dietní coly. Amy měla mírnou nadváhu, byla z formy a nevyužila roky pod ostrým sluncem, aby si osvojila řeholi archeologické práce v terénu, ovládala však technické vymoženosti. Teď psala jednou rukou na klávesnici a druhou zamávala na Erin.

„Profesorko Grangerová, tomu neuvěříte.“

„Tohle slyším pořád.“

Ve stanu byl i třetí student. Takže se všichni rozhodli přestat pracovat, aby si mohli prohlédnout Nateův objev. Amy se přes rameno nakláněl Heinrich. Flegmatického čtyřadvacetiletého postgraduanta z Freie Universität v Berlíně nebylo snadné vyvést z míry. Když už přerušil svou práci, znamenalo to, že nález musí stát za to.

Amy nespouštěla hnědé oči z monitoru. „Program stále pracuje na zvětšování obrázku, ale napadlo mě, že byste se ráda podívala už teď.“

Erin odepjala od opasku šátek a otřela si z obličeje prach a pot. „Amy, než na to zapomenu, jde o tu dětskou kostru, kterou odkrývám... všimla jsem si na ní podivných stop, ráda bych, abys je vyfotila.“

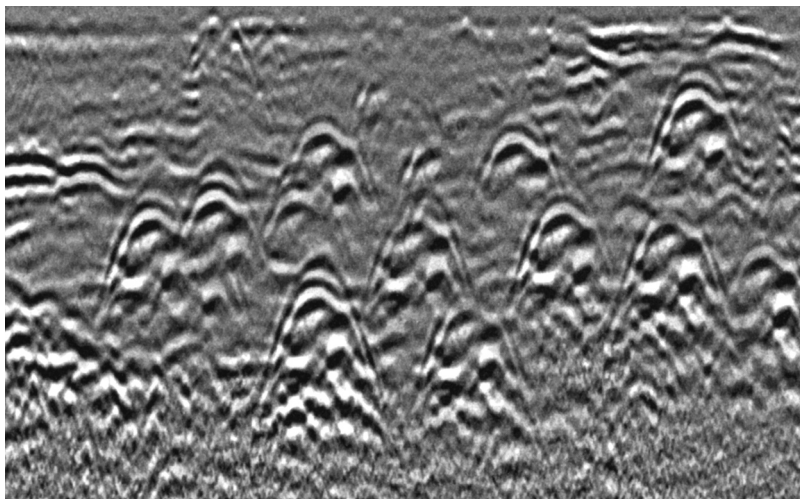
Amy přikývla, Erin však měla podezření, že vůbec nevnímá, co jí právě řekla.

Nate nervózně žmoulal v ruce svůj stetson.

Co to proboha našli?

Erin k nim přešla a postavila se vedle Heinricha. Amy se na skládací kovové židli zaklonila, aby Erin měla jasný výhled na monitor.

Notebook zobrazil jednotlivé snímky půdy, kterou Nat ráno proskenoval radarem. Každý z nich ukazoval jinou vrstvu zkoumaného kvadrantu, roztríděného podle hloubky. Snímky připomínaly čtverce šedého bahna zbrázděné černými parabolickými křivkami jako vlnami na kaluži. Tyto linie představovaly pevný materiál.

Erin skočilo srdce do krku. Nevěřicně se sklonila blíž.

Těch vln na kaluži bylo příliš mnoho. Za deset let práce v terénu nikdy nic takového neviděla. Ani nikdo jiný.

To nemůže být pravda.

Přejela prstem po hladkém monitoru a nevěřila si Amyiných nesouhlasných sevřených rtů. Amy nesnášela, když jí někdo zapatlal monitor notebooku, ale Erin se musela přesvědčit, že je to skutečné – přímo se toho *dotknout*.

Napjatě, ale s nádechem naděje se zeptala: „Nate, jak velkou oblast jsi zachytil?“

Odpověděl bez zaváhání: „Deset metrů čtverečních.“

Střelila pohledem k jeho vážné tváři. „Jen deset metrů? Jsi si jistý?“

„Sama jste mě zaučila ve snímkování, vzpomínáte si?“ Naklonil hlavu na stranu. „A byla to tvrdá škola.“

Amy se zasmála.

Erin navázala: „A připočítal jsi k výsledkům i zesílení?“

„Ano, paní profesorko,“ ujistil ji s povzdechem. „Je to plně zesílené.“

Uvědomila si, že ho takovým zpochybňováním urazila, ale musela si být jistá. Přístrojům důvěřovala, ne však pokaždé i lidem, kteří je ovládali.

„Udělal jsem všechno.“ Nate se předklonil. „A než se mě zeptáte, signatura je totožná jako u kostry, kterou teď odkrýváte.“

Přesně stejná? To znamená, že je vrstva stará dva tisíce let. Pohlédla znovu na svůdné snímky. Pokud jsou údaje správné, a to rozhodně sama prověří, ale pokud jsou správné, každá z parabol představuje lidskou lebku.

„Zhruba jsem to propočítal,“ přerušil jí myšlenky Nate. „Je jich přes pět set. A žádná není v průměru větší než deset centimetrů.“

Deset centimetrů...

Nejen lebky – dětské lebky.

Stovky dětí.

V duchu si přeříkala příslušnou pasáž bible, Matouše 2:16. *Když Herodes poznal, že ho mudrci oklamali, rozlítil se a dal povraždit všechny chlapce v Betlémě a v celém okolí ve stáří do dvou let, podle času, který vyzvěděl od mudrců.*

Vražďení nevinátek. Herodes ho údajně nařídil, aby si byl jistý, a to naprosto jistý, že zabil i dítě, které ho má, jak se děsil, jednoho dne nahradit jakožto židovského krále. Avšak selhal. Dítě uniklo do Egypta a dorostlo v muže známého jako Ježíš Kristus.

Skutečně její tým právě objevil tragický důkaz o Herodově činu?

KAPITOLA 2

26. října, 13.03 SIC Masada, Izrael

Pot štípal Tommyho do očí. Teď by se mu hodilo obočí.

Vřelé díky, chemoterapie.

Klesl na další běžový balvan. Všechny kameny na strmé stezce vypadaly stejně a každý z nich byl příliš horký, než aby se na něm dalo sedět. Podložil si zadek větrovkou, dostal tak mezi kalhoty a spalující skálu další ochrannou vrstvu. Jako vždy byl příliš zesláblý, než aby pokračoval bez odpočinku.

Snažil se popadnout dech. Horký vzduch chutnal řídkce a suše. Obsahuje vůbec dost kyslíku? Ostatní turisté vypadali, že jsou s dýcháním spokojení. Prakticky sprintovali vzhůru serpentínami, jako by on byl dědeček a oni čtrnáctileté děti. Už ani neslyšel jejich hlasy.

Kamenitá pěšina – pojmenovaná Hadí stezka – se kroutila vzhůru po strmých svazích neblaze proslulé hory Masada. Její temeno se nacházelo už jen pár metrů nad ním stíněné zříceninami dávné židovské pevnosti. Z místa, kde seděl, Tommy přelétl pohledem vyprahlou a zhnědlou krajinu Jordánského údolí pod sebou.

Otřel si pot z očí. Myslel, že když žije v Orange County, ví, co je horko. Jenže tohle bylo jako vlézt si do pece.

Hlava mu klesla na prsa. Znovu se mu chtělo spát. Zatoužil po dotyku chladných hotelových příkrývek na tváři a po dlouhém spánku v klimatizovaném pokoji. A potom, kdyby se cítil lépe, by si mohl zahrát pár videoher.

S trhnutím se probral. Teď není čas na snění. Byl však tak unavený a pustina tak tichá... Zvířata včetně hmyzu měla na rozdíl od lidí rozum a přes den se schovala. Pohltilo ho obrovské duté ticho. Bude takováhle i smrt?

„Jsi v pořádku, drahoušku?“ ozval se náhle hlas jeho matky.

Trhl sebou. Jak to, že ji neslyšel přicházet? Copak znovu usnul? Zasípal: „V pořádku.“

Kousla se do rtu. Všichni věděli, že není v pořádku. Přetáhl si manžetu přes novou kávově hnědou skvrnu melanomu, který mu znetvořil levé zápěstí.

„Můžeme tu počkat, jak dlouho budeš chtít.“ Přisedla si k němu. „Zajímalo by mě, proč ji pojmenovali Hadí stezka. Neviděla jsem jediného hada.“

Mluvila k jeho bradě. Rodiče se mu už jen zřídka podívali do očí. A když to udělali, rozplakali se. Tak tomu bylo během posledních dvou let plných operací, chemoterapie a ozařování – a nyní během jeho recidivy.

Možná se mu konečně podívají do obličeje, až bude ležet v rakvi.

„Na hady je příliš horko.“ Nenáviděl, jak vyšeptale to řekl.

„Byly by z nich hadí steaky.“ Dlouze se napila z lahve s vodou. „Sluncem ugrilované a připravené k jídlu. Přesně jako my.“

Přispěchal jeho otec. „Všechno v pořádku?“

„Jen si dávám pauzu,“ zalhala matka, aby Tommyho kryla. Namočila kapesník a podala ho Tommymu. „Unavila jsem se.“

Tommy ji chtěl opravit, říct pravdu, ale byl příliš vyčerpaný. Otřel si látkou obličej.

Otec začal mluvit jako vždy, když byl nervózní. „Už jsme blízko. Jen pár metrů a uvidíme pevnost. Skutečnou pevnost Masadu. Zkus si to představit.“

Tommy poslušně zavřel oči. Představil si plavecký bazén. Plný modré a studené vody, která je cítit chlorem.

„Deset tisíc římských vojáků se utábořilo všude kolem a postavilo stany. Vojáci s meči a štíty čekají na slunci. Uzavřeli všechny únikové cesty a pokusili se vyhladovět devět set mužů a žen v pevnosti.“ Otec mluvil rychleji a se zaujetím. „Avšak vzbouřenci kladli odpor až do konce. I potom. Nikdy se nevzdali.“

Tommy si nasadil čapku pevněji na holou hlavu a zašilhal vzhůru na něj. „Nakonec se zabili sami, tati.“

„Ne,“ ohradil se zaníceně otec. „Zdejší Židé se rozhodli raději zemřít svobodní než se vzdát na milost a nemilost Římanům. Nezabili se na znamení porážky. Zvolili si sami svůj osud. Podle takové volby se pozná, co jsi za člověka.“

Tommy zvedl rozpálený kámen a hodil ho dolů na cestu. Kutálel se, až zmizel za srázem. Co by udělal jeho otec, kdyby si on opravdu zvolil vlastní osud? Kdyby se zabil, než aby dál byl otrokem rakoviny. Usoudil, že by otec o tom už nemluvil tak hrdě.

Zadíval se mu do obličeje. Lidé jim často říkali, jak jsou si podobní: stejné hustě černé vlasy, stejný nenucený úsměv. Po chemoterapii však o vlasy přišel a nikdo už je nesrovnával. Napadlo ho, jestli by vypadal jako on, kdyby mohl vyrůst a dospět.

„Jste připravení jít dál?“ Otec si nadhodil batoh na zádech.

Matka si ho nespokojeně změřila. „Můžeme ještě počkat.“

„Neřekl jsem, že musíme jít,“ namítl otec. „Jen jsem se ptal...“

„Jasně, jdeme.“ Tommy vstal, aby zabránil rodičovské hádce.

S očima upřenýma na cestu se vlekl vpřed. Jedna kožená pohorka před druhou. Brzy bude na vrcholu a rodiče se dočkají své chvíle s ním u pevnosti. Proto souhlasil s výletem, s tímto dlouhým výstupem – protože tak budou mít na co vzpomínat. I kdyby si to nechtěli přiznat, nemají na něj moc jiných vzpomínek. A chtěl, aby byly dobré.

Počítal kroky. Tak se naučil překonávat obtíže. Počítáte. Napoprvé řeknete „jedna“, pak víte, že přijde „dvě“ a hned nato „tři“. Dostal se k osma-dvaceti, než se stezka vyrovnala.

Došli na vrchol. Plíce ho pochopitelně pálily jako dva hořící papírové pytlíky, ale těšilo ho, že to dokázal.

Nahoře stál dřevěný altán – i když altán byl přehnaný výraz pro čtyři otesané kmeny, na kterých ležely narovnané vedle sebe další kmínky a vrhaly děravý stín. Alespoň nemuseli stát na přímém slunci.

Za okrajem srázu se rozprostírala poušť. Svým vyprahlým a pustým způsobem byla nádherná. Kam až dohlédl, se táhly vybělené kopečky dun. Písek dorážel na skály. Tisíciletí větrné eroze požírala kámen zrnko po zrnku.

Žádní lidé, žádná zvířata. Viděli totéž i obránci, než sem přitáhli Římané?

Vražednou poustinu.

Obrátil se a prohlédl si plošinu na vrcholu, kde před dvěma tisíci lety došlo ke krveprolití. Byl to dlouhý plochý prostor asi jako pět fotbalových hřišť za sebou a možná i tři vedle sebe s pultuctvem rozpadajících se kamenných budov.

Kvůli tomu jsem lezl až sem nahoru?

Matka vypadala stejně zklamaně. Odhrnula si kudrnaté hnědé vlasy z očí, obličej měla zružovělý buď od slunce, anebo námahou. „Vypadá to spíš jako vězení než jako pevnost.“

„Bylo to vězení,“ opáčil otec. „Smrtící vězení. Nikdo nevyvázl živý.“

„Nikdo nikdy nevyvázne živý.“ Tommy svých slov litoval, hned jak je vyslovil, zvláště když se matka odvrátila a zajela prstem pod sluneční brýle, zjevně si setřela slzu. A přesto jeho část měla radost, že i když mu neustále lže, přesto ještě dokáže cítit opravdovou emoci.

Jejich průvodkyně k nim přispěchala a přerušila trapnou chvíli. Měla holé nohy, těsné khaki šortky, dlouhé černé vlasy a výstup ji ani nezadýchal. „Jsem ráda, že jste to dokázali!“ Dokonce měla i sexy izraelský přízvuk.

Usmál se na ni, vděčný, že může přemýšlet pro změnu i o něčem jiném.

„Díky.“

„Jak jsem před chvílí všem vyprávěla, jméno Masada pochází ze slova *mecuda* a znamená ‚pevnost‘, jistě chápete proč.“ Dlouhou opálenou rukou obkroužila celou náhorní plošinu. „Kasematové hradby chránící pevnost jsou vlastně hned dvě zdi, jedna uvnitř druhé. Mezi nimi se nacházely hlavní obytné místnosti pro obyvatele Masady. Před námi je Západní palác, největší budova Masady.“

Tommy odtrhl oči od jejích rtů a pohlédl, kam ukazovala. Masivní stavba vůbec nevypadala jako palác. Byla to jen zřícenina. Z prastarých kamenných zdí chyběly celé dlouhé úseky a částečně je zakrývalo moderní lešení. Spíše se zdálo, jako by tu někdo napůl rozestavěl kulisy pro další díl *Indiany Jonese*.

Pod kovovou konstrukcí se musela ukrývat pohnutá historie, on ji však necítil. A přitom chtěl. Dějiny znamenaly hodně pro jeho otce a měly by i pro něj, avšak od propuknutí rakoviny si připadal mimo čas i mimo dějiny. Nezůstalo mu v hlavě místo pro tragédie jiných lidí, a zvláště ne těch, kteří byli již tisíce let po smrti.

„Ta vedlejší budova byla podle nás soukromé lázně,“ navázala průvodkyně a ukázala na stavbu nalevo. „Uvnitř se našly tři kostry, lebky měly oddělené od těl.“

To ho probralo. Konečně něco zajímavého.

„Byli státi?“ zeptal se a přišel blíž. „Spáchali sebevraždu tak, že si uřízli vlastní hlavy?“

Rty průvodkyně se roztáhly v úsměvu. „Vlastně vojáci losovali o to, kdo bude zodpovědný za zabití ostatních. Jen ten poslední musel spáchat sebevraždu.“

Tommy se zamračil na zříceniny. Takže pobili vlastní děti, když začalo jít do tuhého. Pocítil nečekaný osten závidosti. Lepší zemřít rychle rukou někoho, kdo tě miluje, než pomalu a neúprosně se rozkládat na rakovinu. Zastyděl se za takové myšlenky a pohlédl na rodiče. Matka se na něj usmála zpoza turistického průvodce, kterým se ovívala, a otec si ho vyfotil.

Ne, tohle by od nich nikdy nemohl žádat.

Rezignovaně obrátil pozornost zpět k lázním. „Ty kostry... jsou pořád tady?“ popošel dopředu připravený nahlédnout skrz kovovou bránu.

Průvodkyně mu vyvinutým hrudníkem zahradila cestu. „Promiň, mladý muži. Ale dovnitř nikdo nesmí.“

Snažil se nezírat jí na prsa, ale zoufale neúspěšně.

Než stačil zareagovat, ozvala se matka. „Jak se cítíš, Tommy?“

Všimla si snad, jak průvodkyni okukuje? Zrudl. „Je mi dobře.“

„Nemáš žízeň? Nechceš trochu vody?“ Podala mu svou plastovou polní lahev.

„Ne, mami.“

„Ukaž, natřu ti obličej opalovacím krémem.“ Matka sáhla do kabelky. Normálně by takové nedůstojné zacházení přetrpěl, ale průvodkyně se na něj moc hezky usmála a náhle zatoužil nebýt opečovávaný.

„Je mi dobře, mami!“ odsekl mnohem ostřeji, než zamýšlel.

Matka se stáhla. Průvodkyně odešla.

„Promiň,“ omluvil se matce. „Nemyslel jsem to tak.“

„To nic,“ vzdychla. „Budu támhle s tvým tátou. Klidně tu chvíli zůstaň.“

Když sledoval, jak odchází, cítil se hrozně.

Naštvaný sám na sebe přešel k láním. Zatlačil na kovovou bránu, aby viděl dovnitř – se skřípotem se pod jeho váhou otevřela. Málem propadl dovnitř. Rychle ucouvl, ale ještě předtím koutkem oka zahlédl něco v rohu.

Měkkého, povlávajícího, vypadalo to jako útržek papíru.

Přemohla ho zvědavost. Rozhlédl se. Nikdo se nedíval. Kromě toho, co mu za to mohli udělat? Co by se mu mohlo stát nejhoršího? Že by ho ta pěkná průvodkyně znovu vykázala pryč?

To by mu vůbec nevadilo.

Strčil hlavu dovnitř a podíval se, co to tam povlává.

Po mozaikové podlaze kulhala malá bílá holubička, levé křídlo tahala po dlaždicích a do prachu psala špičkami per něco jako záhadný nápis.

Chudinka...

Musí ji odtamtud vysvobodit. Jinak zemře žízni nebo ji něco sežere. Průvodkyně nejspíš bude vědět, kde je tu nejbližší ptačí útulek. Matka pracovala v podobném zařízení doma v Kalifornii jako dobrovolnice, ještě než je všechny začala stravovat jeho rakovina.

Proklouzl mezerou v bráně. Uvnitř byla místnost menší než otcův domek na náradí, jen čtyři holé stěny a podlaha pokrytá vybledlou mozaikou z absurdně drobných dlaždiček. Zobrazovala osm prachem pokrytých červených srdíček uspořádaných do kruhu jako květina, řadu tmavě modrých a bílých kachlíků, které vypadaly jako vlny, terakotový lem a bílé trojúhelníčky, které mu připomínaly zuby. Zkusil si představit, jak řemeslníci kdysi tuto podlahu sestavovali dohromady jako velkou skládačku, ale myšlení ho příliš unavovalo.

Překročil práh a ocitl se ve stínu, vděčný, že se dostal z neúprosného slunce. Kolik lidí tu asi zemřelo? Když si tu scénu představil, ucítil, jak mu po páteři stoupá chlad. Viděl klečící lidi – byl si jistý, že klečeli. Nějaký muž ve špinavé lněné tunice stál nad nimi s pozdviženým mečem. Začal od nejmladšího, a než skončil, už ani neměl sílu opět zvednout ruce, ale dokázal to. Nakonec i on padl na kolena a čekal na rychlou smrt od příteleva

meče. A pak bylo po všem. Jejich krev stékala po drobných dlaždičkách, třísnila maltu a na podlaze se rozlila do kaluží.

Tommy potřásl hlavou, aby se zbavil vidin, a rozhlédl se.

Žádné kostry.

Nejspíš je odvezli do muzea nebo možná někde pohřbili.

Pták zvedl hlavu, zastavil se v cestě po dlaždicích a pohlédl na Tommyho nejdřív jedním okem, pak druhým a odhadoval ho. Oči měl jasně zelené jako malachit. Tommy nikdy předtím neviděl ptáka se zelenýma očima.

Klekl si a zašeptal hlasem sotva silnějším než dech. „No tak, maličký. Nemusíš se ničeho bát.“

Pták na něj znovu pohlédl jedním a pak druhým okem – a poskočil k němu.

Povzbuzený k němu natáhl ruce a jemně poraněného tvora zvedl. Jak vstával s teplým tělíčkem v dlaních, země se pod ním rozkymácela. Zapotácel se, aby udržel rovnováhu. Že by závrať z dlouhého výstupu? Mezi nohama se přes mozaiku mihla úzká černá linie jako něco živého.

Had, napadlo ho jako první.

Strach mu sevřel srdce.

Černá linie se však rozšířila, šlo o něco horšího. Žádný had, ale *puklina*. Z jednoho jejího konce vyrazil pásek tmavě oranžového kouře, ne větší než z odhozené zapálené cigarety.

Pták se mu náhle vytrhl z dlaní, rozepjal křídla a proplachtil skrz kouř, jak prchal ke dveřím. Zjevně nebyl příliš poraněný. Kouř zavanul až k Tommymu rozvířený křídly. Měl překvapivě sladký pach s přidechem štiplavého koření, skoro jako kadidlo.

Tommy svrástil obočí a předklonil se. Podržel nad kouřem dlaň. Kouř mu proklouzl mezi prsty, byl studený, ne teplý, jako by vyšel z nějakého chladného místa hluboko v nitru země.

Sehnul se k němu blíž – když vtom mozaika pod jeho nohama popraskala jako sklo. Uskočil. Dlaždičky klouzaly do pukliny. Modré, světle hnědé a červené. Puklina začala pohlcovat jejich vzor, jak se rozšiřovala.

Zacouval ke dveřím. Výtrysky kouře, nyní rudooranžové, svíjivě stoupaly nad rozpadající se mozaiku.

Ze srdce hory se ozvalo skřípavé zasténání a celá místnost se otřásla.

Zemětřesení.

Proskočil pozpátku dveřmi lázní a tvrdě přistál na zádech. Před ním se budova ještě naposledy prudce otřásla, jako by do ní udeřilo rozzuřené božstvo – a pak se propadla do propasti rozevírající se pod ní.

Puklina se stále rozšiřovala, okraj už byl jen třicet centimetrů od něj. Ucouvl na všech čtyřech. Průrvu ho stále pronásledovala. Vyhrabal se na nohy a dal se na útěk, ale vršek hory se otrásl a to ho srazilo zpět na zem.

Po rukou a kolenou se plazil pryč. Kameny mu rozdíraly dlaně. Okolo něj se budovy a sloupy hroutily k zemi.

Bože, prosím, pomoz mi!

Prach a kouř zakryly vše vzdálenější než několik metrů. Jak se plazil pryč zahlédl, jak nějakého muže rozdrtila hroučící se zeď. Dvě ječící ženy zmizely, když se pod nimi rozevřela země.

„TOMMY!“

Plazil se za matčíným hlasem a konečně se dostal ze závoje kouře.

„Tady jsem!“ rozkašlal se.

Otec se k němu vrhl a postavil ho na nohy. Matka ho popadla za paži. Začali ho táhnout k Hadí stezce, pryč od místa zkázy.

Ohlédl se. Puklina se dál rozšiřovala a rozpolcovala vrcholek hory. Odštěpovaly se z něj velké kusy a padaly dolů do pouště. K pronikavě modré obloze se vyvalil temný kouř, jako by chtěl pohltit i pálící slunce.

Spolu s rodiči se potácel k okraji náhorní plošiny.

Avšak jak rychle zemětřesení propuklo, ta rychle i ustalo.

Rodiče ztuhli, jako by se báli, že i sebemenší pohyb může vyvolat další otřesy. Otec je pevně objal kolem ramen. Vzduch zaplnily výkřiky bolesti zaznívající z celého vrcholku.

„Tommy?“ Matce se třásl hlas. „Krvácíš.“

„Jen jsem si rozedřel ruce,“ řekl. „O nic nejde.“

Otec je pustil. Ztratil klobouk a pořežal si tvář. Jeho jinak hluboký hlas zněl trochu moc vysoko. „Teroristi, co myslíte?“

„Neslyšela jsem bombu,“ namítla matka a pohladila ho po hlavě, jako by byl malý kluk.

Pro jednou nic nenamítal.

Valil se k nim oblak rudočerného kouře, jako by je chtěl srazit z útesu.

Otec další pobídku nepotřeboval a ukázal k příkře spadající stezce. „Pojďme. Ten kouř může být toxický.“

„Já se ho nadýchal,“ ujistil ho Tommy a zůstal na místě. „Je neškodný.“

Z kouře vyběhla nějaká žena a držela se za hrdlo. Utíkala naslepo, víčka jí pokrývaly puchýře a krvácela. Udělala jen pár kroků, pak upadla a už se nepohnula.

„Utečte!“ vykřikl otec a strkal Tommyho před sebou. „Hned!“

Společně se rozběhli, ale kouř byl rychlejší.

Převalil se přes ně. Matka se rozkašlala – vlhkým, plíce rvoucím a nepřirozeným zvukem. Tommy k ní natáhl ruku, nevěděl, co má dělat.

Rodiče přestali utíkat a klesli na kolena.

Bylo po všem.

„Tommy...“ zasípal otec. „Běž...“

Neposlechl, sehnul se k nim.

Jestli mám tak jako tak umřít, ať rozhodnu sám, jak se to stane.

Se svou rodinou.

Vědomí brzkého konce ho uklidnilo. „To je v pořádku, tati.“ Stiskl mámě ruku, pak tátovi. Z očí mu vytryskly slzy, když si uvědomil, že mu už nikdo nezůstal. „Mám vás moc rád.“

Oba rodiče na něj hleděli – přímo do jeho očí. Přesto, že šlo o hrozný okamžik, pocítil Tommy, jak ho to zahřálo u srdce.

Oba je pevně objal a držel je, i když mu v náručí znehybněli, nechtěl dovolit gravitaci, aby si je vzala tak jako před okamžikem smrt. Když mu došly síly, klekl si vedle jejich těl a čekal na svůj konec.

Ale minuty mýjely a stále dýchal.

Otřel si uslzený obličej předloktím a potácivě vstal, vyhnul se pohledu na zhroucená těla rodičů, puchýře na víčkách a zakrvácené tváře. Jestli se nepodívá, třeba nebudou opravdu mrtví. Možná je to jen sen.

Pomalů se otočil, aby na ně neviděl. Odporný kouř se rozptýlil. Zem pokrývala těla. Kam až viděl, všichni byli mrtví.

Tohle není sen.

Proč jsem zůstal jediný naživu? To já jsem měl zemřít. Ne máma a táta.

Pohlédl na ně. Jeho žal byl hlubší, než aby se dal vyplakat. Hlubší, než když celou dobu truchlil kvůli své smrti.

To není fér. On je nemocný, vadný. Věděl už dlouho, že se blíží jeho konec. Ale rodiče měli dál uchovat vzpomínky na něj, navždy čtrnáctiletého, v tisíci momentek. Jeho zármutek se měl stát jejich bolestí.

Se zavzlyknutím klesl na kolena a vztáhl ruce se zdviženými dlaněmi ke slunci, současně prosba k Bohu i kletba.

Jenže Bůh s ním ještě neskončil.

Jak zdvihl ruce k nebi, jeden rukáv se mu vykasal a obnažil zápěstí, blede a čisté.

Nechal ruce klesnout a zíral nevěřičně na hladkou kůži.

Melanom zmizel.

KAPITOLA 3

26. října, 14.15 SIC Caesarea, Izrael

Erin klečela ve výkopu a zkoumala, jaké škody napáchalo zemětřesení; rezignovaně si povzdychla. Podle původních zpráv se epicentrum nacházelo kilometry daleko, nicméně otřesy zasáhly celé pobřeží Izraele včetně naleziště.

Písek se valil přes polámané bednění, které vyztužovalo boky výkopu, a pomalu opět pohřbíval její nález, jako by nikdy neměl být odkryt.

To však nebyl nejhorší následek zemětřesení. Písek mohou znovu odházet, ale přelomené prkno spadlo na dětskou lebku, kterou tak opatrně uvolňovala ze sevření země. Raději ani nemyslela na to, co z ní asi pod tím dřevem zbylo.

Prosím tě, ať je nedotčená...

Její tři studenti neklidně postávali u výkopu a sledovali jeho okraj.

Erin zadržela dech a nadzvedla zlomené prkno, uvolnila ho, a aniž by se ohlédla, podala ho dozadu Nateovi. Pak nadzvedla celtu, kterou předtím zakryla kostřičku.

Kde bývala zachovalá lebka, se nyní nacházely jen rozdrčené kosti. Tělíčko spočívalo nerušeně dva tisíce let v zemi – dokud je neobjevila a nevystavila zničení.

Hrdlo se jí sevřelo.

Sedla si do výkopu a špičkami prstů lehce přejela po střípcích kostí a začala je počítat. Příliš mnoho. Sklonila hlavu. Klíč ke smrti dítěte byl ztracen její vinou. Měla dokončit odkrývání kostry, než následovala Natea do stanu, aby se podívala na nové údaje radaru.

„Doktoro Grangerová?“ ozval se Heinrich z okraje výkopu.

Rychle se narovnala, aby si snad nemyslel, že se modlí. Německý student archeologie byl příliš posedlý náboženstvím. Nechtěla, aby se domníval, že ona také. „Polož přes zbytek nálezu plastový kryt, Heinrichu.“

Potřebovala ochránit zbytek kostry před případnými následnými otřesy půdy.

Příliš málo a příliš pozdě pro maličkou lebku.

„Hned to udělám.“ Heinrich si prohrábl střapaté světlé vlasy, než se vydal ke stanu s vybavením, ten vyšel ze zemětřesení bez úhony. Jedinou moderní obětí se stala Amyina dietní cola.

Heinrichova éterická přítelkyně Julia se vydala za ním. Vůbec na nalezišti neměla být, ale zrovna jí vyšel volný víkend, a tak jí to Erin dovolila.

„Zkontroluju naše vybavení.“ Amyin úzkostlivý tón připomněl Erin, jak jsou ve skutečnosti mladí. Ale ani v jejich věku nebyla takhle nevyzrálá. Nebo ano?

Ukázala na hipodrom. Byl v troskách dlouho před jejich příjezdem. „Tohle místo zažilo i horší časy.“ Pokusila se znít optimisticky. „Dáme všechno zase do pořádku.“

„Dokážeme ho obnovit. Máme na to techniku. Lepší, než byla tehdy.“ Nate zabroukal ústřední melodii ze seriálu *Six Million Dollar Man*.

Amy se na něj koketně usmála a zamířila ke stanu.

„Můžeš mi podat nové prkno?“ zeptala se Erin Natea.

„Jistě, paní doktorko.“

Když odešel, znovu se jí vybavila jeho slova. Co když vše skutečně dokážou obnovit? Nejen vykopávky, ale celé toto místo.

Přelétla pohledem ruiny a představila si, jak to zde kdysi muselo vypadat. V mysli si doplnila to, co už dávno zaniklo. Představila si jásající davy, rachot vozů, dusot kopyt. Jenže pak si vzpomněla, co se odehrálo před postavením hipodromu: vraždění neviňátek. Představila si zděšení a paniku, když vojáci vytrhávali nemluvnátka z náručí bezmocných matek. A matky se musely dívat, jak meče umlčují nářek jejich dětí.

Tolik zmařených životů.

Pokud měla o svém objevu pravdu, začala tušit pravý důvod, *proč* Herodes postavil hipodrom právě zde. Že by mu vědomí, že dupot kopyt a prolévaná krev dále znesvěcují hroby neviňátek, skýtalo zvrácené uspokojení?

Z myšlenek ji vyrušilo ostré zařetání. Napřímila se a pohlédla ke stájím, kde nějaký muž prováděl v ohradě bujného bílého hřebce. V koních se vyznala. V dětství strávila mnoho šťastných hodin u ohrady a věděla z první ruky, jak nesnášejí zemětřesení. Velká citlivá zvířata projevovala nepokoj ještě dřív, než zemětřesení propuklo, a byla neklidná i po něm. Doufala jen, že o zdejší koně je dobře postaráno.

Heinrich s Natem se vrátili. Nate nesl nové prkno, Heinrich balík malty, džbán s vodou a kbelík. Bylo to malé umění a on měl šikovné ruce, přesně takové potřebovala, aby se naleziště dalo opět do pořádku.

Nate jí podal prkno. Vonělo lesem a borovicí, zde v poušti zcela nepřipadně. Opatrně, aby se vyhnul zbytkům kostry, slezl k ní. Společně zasadili prkno mezi vzpěry a přitiskli ho ke hraně příkopu. Doufala, že nevypadne jako to předtím.

Zatímco Nate kontroloval jejich vybavení, Erin s Heinrichem odhrabávali písek. Prkno poškodilo lebku a levou ruku. Pamatovala si malou fontanelu a úhel krku. Byla si jistá, že se něco zachovalo. Není to navždy ztracené.

Pokusila se zachránit, co zbylo; zvedla fotoaparát a zaostřila nejdřív na rozdrčenou lebku. Udělala několik snímků z různých úhlů. Jako další vyfotografovala zlomenou ruku a rozdrčenou vřetenní kost. Když tiskla spoušť, ostře ji píchlo v předloktí. Již od čtyř let jí na stejném místě pobolívala ruka.

Odložila fotoaparát, stále hleděla na zlomenou končetinu, pohladila si levou ruku a ponořila se do bolestné minulosti.

Matka ji přistrčila k otci a pobídla, aby mu ukázala anděla, kterého právě nakreslila. Hrdě a s nadějí na pochvalu ho natáhla k jeho mozolnaté dlani. Byl tak vysoký, že mu sahala sotva nad kolena. Vzal si obrázek, ale sotva se na něj podíval.

Místo pochvaly si sedl a vysadil si ji na klín. Roztřásla se. Byly jí sice jen čtyři roky, ale již věděla, že klín jejího otce je to nejnebezpečnější místo na světě.

„Kterou rukou jsi toho anděla nakreslila?“ Jeho dunivý hlas jí zaplavil uši jako vodní příval, který se přehnal přes souš.

Neuměla ještě lhát, a tak zvedla levou ruku.

„Z levice pochází klam a zatracení,“ prohlásil. „Nebudeš ji už nikdy užívat k psaní ani ke kreslení. Rozumíš mi?“

Vylekaně přikývla.

„Nedovolím, aby zlo konalo skrze mé dítě.“ Znovu na ni pohlédl, jako by od ní něco očekával.

Nevěděla, co to je. „Ano, pane.“

Pak zdvihl koleno a zlomil jí přes něj levou ruku jako suchou větvičku.

Erin si stiskla místo zlomeniny a stále cítila tu bolest. Stiskla pevněji, aby se ujistila, že kost dávno srostla. Otec jí tehdy nedovolil jít k lékaři. Pokud zranění nevyлéčí modlitba ani nezachrání život dítěte, pak to nebyla Boží vůle a oni se vždy musí podřídit Boží vůli.

Když utekla před otcovou tyraníí, strávila rok tím, že se učila psát levou rukou místo pravé, vztek a odhodlání v každém tahu pera. Nedovolí otci, aby si ji zformoval podle svého. A zatím se zdá, že ji zlo nechalo na pokoji, jen ruka pobolívala, když přšelo.

„Takže bible měla pravdu,“ vytrhl ji Heinrich z rozjímání. Zvedl hrst písku z nohou dítěte a přenesl ho vedle výkopu. „Zabíjení neviňátek proběhlo. A odehrálo se tady.“

„Ne.“ Dala se do prohlížení úlomků kostí a rozhodovala se, odkud začít. „Myslím, že přeháníš. Máme možné důkazy, že tu došlo k nějakému masakru, ale pochybuji, že by souvisel s narozením Krista. Historická fakta a náboženské legendy se často různě proplétají. Uvědom si, že pro účely archeologie musíme bibli vždy chápat jako...“ zkoušela najít vhodné nekonfliktní slovo, ale vzdala to, „spirituální výklad událostí sepsaný někým, kdo přizpůsobil fakta, aby odpovídala jeho ideologii. Někým s náboženským programem.“

„Místo akademického?“ Heinrichův německý přízvuk zesílil, znamená toho, že je rozčilený.

„Místo toho, aby byl objektivní. Náš základní cíl – jako vědců – je najít jasné důkazy minulých událostí, a ne se opírat o dávné příběhy. Musíme vše zpochybňovat.“

Heinrich opatrně ometl písek z malé stehenní kosti. „Vy tedy nevěříte v Boha? Ani v Krista?“

Prozkoumávala zdrsňelý povrch kosti. Žádné nové poškození. „Věřím, že Kristus byl člověk. Že inspiroval miliony lidí. Ale mám věřit, že měnil vodu ve víno? Pro to bych potřebovala důkaz.“

Vzpomněla si na své první přijímání, kdy ještě věřila v zázraky, kdy věřila, že skutečně pije krev Kristovu. Připadalo jí to jako před staletími.

„Ale jste tady.“ Heinrich bledou rukou obkroužil rozmáchlým gestem naleziště. „A zkoumáte biblickou legendu.“

„Zkoumám historickou událost,“ opravila ho. „A jsem tady v Caesareji, ne v Betlémě, jak uvádí bible, protože jsem našla důkazy, které mě sem přivedly. Jsem tu kvůli faktům. Ne kvůli víře.“

Heinrich nyní čistil spodek kostry. Oba pracovali rychleji než obvykle s tím, že každou chvíli může dojít k dodatečným otřesům.

„Přivedl nás sem příběh napsaný na hrnci z prvního století,“ řekla. „Ne bible.“

Po měsících prohrabávání střepů v Rockefellerově muzeu v Jeruzalémě objevila chybně určený rozbitý džbán, který odkazoval na masový hrob dětí v Caesareji. Stačilo to, aby získala grant, který je všechny přivedl až sem.

„Takže se vlastně snažíte... vyvrátit bibli?“ Znělo to rozčarovaně.

„Snažím se zjistit, co se tady stalo. Což nejspíš nijak nesouvisí s tím, co tvrdí bible.“

„Nevěříte tedy, že je bible svatá?“ Heinrich přestal pracovat a upřeně se na ni zadíval.

„Pokud existuje božství, není v bibli. Je v každém muži, ženě a dítěti. Není v církvi ani nevychází z úst nějakého kněze.“

„Ale...“

„Potřebuju další štětce.“ Vylezla z výkopu a snažila se potlačit vztek. Nechtěla, aby si ho její student povšiml.

Když byla na půl cesty ke stanu s vybavením, zvuk helikoptéry ji přinutil vzhlednout. Zaclonila si oči a podívala se k obloze.

Nízko letící vrtulník, mohutný stroj natřený khaki barvou s označením S-92 na ocase, se blížil. Co tady dělá? Hleděla na něj. Vítr z rotorů jim opět zakryje kosti pískem.

Než stačila něco říct, arabský hřebec bez jezdce a bílý jako duch se splašil, vyrazil z ohrady a rozběhl se k nim. Jejich výkopu si nevšiml. Rozběhla se k Heinrichovi, ale věděla, že kůň u něj bude dřív.

Heinrich musel ucítit dunění kopyt. Udiveně se napřímil a vyhlédl z výkopu, splašené zvíře tím vyděsil ještě víc. Kůň se postavil na zadní a udeřil ho kopytem do čela. Heinrich zmizel ve výkopu.

Za jejími zády helikoptéra přistávala.

Hřebec ucouvl před hlukem na samý okraj výkopu.

Erin koně obešla. „Hodný kluk.“ Mluvila hlubokým a klidným hlasem.

„Nikdo ti nechce ublížit.“

Velké hnědé oko se otočilo a pohlédlo na ni. Hřebec prudce oddychoval, byl pokrytý potem a z pysků mu odkapávala pěna. Musela ho uklidnit a zabránit mu, aby spadl do výkopu na nehybně ležícího Heinricha.

Vstoupila mezi příkop a koně, celou dobu na něj mluvila. Když natáhla ruku, aby ho pohladila po krku, hřebec se otrásl, ale nezaútočil. Obklopil ji důvěrně známý koňský pach. Zhluboka se nadechla a vydechla. Zvíře udělalo totéž.

Ustoupila stranou pryč od Heinricha a doufala, že ji kůň bude následovat. Musí ho odvést na bezpečnější místo pro případ, že by se znovu splašil.

Hřebec vykročil roztřesenýma nohama za ní.

Přibíhal k nim Nate a za ním Amy a Julia.

Erin zvedla výstražně ruku.

„Nate,“ pronesla zpěvavě. „Drž ostatní dál, dokud koně neodvedu od Heinricha.“

Nate se prudce zastavil. Dívky udělaly totéž.

Kůň zasupěl a jeho hřbet pokrytý potem se otrásl.

Ponořila prsty do jeho šedé hřívy a odvedla ho několik kroků od výkopu. Pak kývla na Natea.

Zaslechla za zády výkřik a ohlédla se; přes písek k nim běžela zahalená postava. Chvátal k nim muž, zjevně ten, který měl koně na starosti.

Hodil zvířeti přes hlavu smyčku, brebentil a gestikuloval směrem k helikoptéře na zemi. Erin pochopila. Hřebec nemá rád helikoptéry. Ona je také nesnášela. Poplácala koně po hrudi a rozloučila se s ním. Muž ho odvedl.

Amy a Julia už slezly dolů k Heinrichovi. Julia mu položila dlaň na čelo. Krev mu zalévala půlku obličeje. Julia na něj něco mumlala německy. Neodpovídal. Erin zatajila dech. Alespoň, že dýchá.

Připojila se k nim. Klekla si, jemně odstrčila Juliinu ruku a ohmatala mu hlavu. Spousta krve, ale lebka vypadala neporušeně. Sundala si šátek a přiložila ho na ránu. Určitě nebyl sterilní, ale nic jiného neměla. Teplá krev jí prosákla až do dlaně.

Heinrich otevřel oči a zasténal. „Chce oběti. Rozdrcené lebky. Tohle místo.“ Podařilo se jí usmát. Dvě lebky rozbité pod jejím vedením.

„Jak se cítíš?“ zeptala se.

Bezkrvnými rty zamumlal něco německy. Zrak se mu rozostřil, oči se obrátily v sloup. Musí ho dostat k lékaři.

„Doktorka Grangerová?“ ozvalo se za ní s izraelským přízvukem. „Okamžitě vstaňte, prosím.“

Přitiskla Juliinu roztřesenou ruku na provizorní obvaz, zvedla ruce nad hlavu a vstala. Měla už zkušenost, že takový tón hlasu používá jedině ten, kdo je ozbrojený. Pomalu se otočila, na dlaních jí začínala zasychat Heinrichova krev.

Vojáci. Spousta vojáků.

Stáli v polokruhu před výkopem oblečení do pouštních maskáčů, pistole v pouzdrech a samopaly na popruzích přes rameno. Bylo jich osm a stáli v pozoru. Až na muže vpředu měli šedé barety. Jeho byl olivově zelený – zřejmě jejich velitel. Nikdo z nich na ni nemířil.

Zatím.

Spustila ruce dolů.

„Doktorka Erin Grangerová.“ Nebyla to otázka, spíš konstatování. Nemluvil, jako by někdy kladl otázky.

„Proč jste tady?“ Přes hlodající strach se jí podařilo promluvit klidně. „Povolení máme v pořádku.“

Zkoumavě ji probodával očima jako dva naolejované hnědé kusy mramoru. „Musíte s námi, doktorko Grangerová.“

Musí se nejdřív postarat o Heinricha. „Nemám čas. Právě se mi zranil student a...“

„Jsem poručík Perlman. Z Amanu. Mám rozkaz vás přivést.“

Jako na potvrzení jeho slov ostatní vojáci o pár centimetrů pozvedli zbraně.

Aman je zpravodajský útvar izraelské armády. To není dobré. Zacloumal s ní vztek. Přiletěli sem pro ni a jejich stroj vyplašil koně, který pak zranil Heinricha. Erin udržela klidný hlas, ale stejně se do něj vkradl chlad. „Kam mě chcete odvézt?“

„To vám nesmím říct.“

Poručík sice nevypadal, že by se s ním dalo smlouvat, ale mohla to zkusit. „Vaše helikoptéra vyděsila koně a ten poranil mého studenta.“ Zafala ruce v pěsti. „Je to s ním zlé.“

Podíval se dolů na Heinricha a kývl na jednoho z vojáků. Ten vytáhl z torny lékárníčku a slezl do výkopu. Zdravotník. Aspoň něco. Rozbalila sevřené pěsti a otřela si zakrvácené dlaně o džínsy.

„Chci, abyste ho vzali do nemocnice,“ prohlásila. „Pak si můžeme promluvit o dalších věcech.“

Poručík pohlédl na zdravotníka. Ten přikývl, vypadal ustaraně.

To vůbec nebylo dobré.

„No dobrá,“ přikývl Perlman.

Pokynul a jeho muži začali hned jednat. Dva pomohli zdvihnout Heinricha z výkopu, další dva odběhli pro nosítka. Jakmile ho na ně naložili, zamířili s ním k helikoptéře. Julia je následovala a držela se po jeho boku.

Erin se zhluboka nadechla. Převoz vrtulníkem do nemocnice je pro Heinricha ta nejlepší možnost.

Přijala nataženou ruku poručíka Perlmana a všimla si, jakou má sílu, když ji vytahoval z výkopu.

Beze slova se otočil a vydal se zpět k helikoptéře. Zbývající vojáci se zařadili za ni, aby měli jistotu, že jde s nimi. Klopýtavě vykročila za Perlmanem. Právě ji ozbrojení muži unášejí z jejího naleziště.

Ten souboj nemůže vyhrát, může však od nich alespoň získat co nejméně informací. „Souvisí to nějak s tím zemětřesením?“ zavolala na Perlmana.

Poručík se ohlédl a neodpověděl, ale všimla si, jak se zatvářil. Zbytek si domyslela. Zemětřesení boří. Ale také odkrývá.

To vše vedlo k další otázce.

V Izraeli je spousta jiných archeologů. Proč by měli vytáhnout z jejího naleziště právě ji? Žádný dávný poklad nevyžadoval takový stupeň naléhavosti. Archeology nikdo nepřeváží vojenskými helikoptéry.

Něco rozhodně není v pořádku.

„Proč já?“ naléhala.

Perlman jí konečně odpověděl. „Mohu vám říct jen to, že jde o delikátní situaci a je potřeba váš znalecký posudek.“

„Kdo ho chce?“

„To nesmím říct.“

„A když odmítnu?“

Perlman ji probodl pohledem. „Jste v naší zemi hostem. Když odmítnete jet s námi, už v naší zemi nebudete vítaná. A vašeho přítele *nepřevežeme* helikoptérou do nemocnice.“

„Myslím, že naše velvyslanectví nebude trpět takové jednání,“ zkusila blufovat.

Rty se mu roztáhly do chladného úsměvu. „Doporučil vás právě jeden ze členů diplomatického sboru na americké ambasádě.“

Pokusila se zakrýt překvapení. Pokud věděla, nikdo na velvyslanectví se o ni nezajímal. Buď Perlman lže, anebo ví mnohem víc než ona. Tak jako tak čas na dohadování vypršel. Musí dostat Heinricha do nemocnice.

Proto šla dál k helikoptéře. Vojáci kolem ní utvořili formaci, jako by jim mohla utéct, podobně jako před chvílí prchl z ohrady hřebec.

Nate s Amy pospíchali za nimi. Nate vypadal našťavaně, Amy ustaraně.

Erin se otočila a kráčela pozpátku, zatímco na něj volala instrukce. „Nate, dokud se nevrátím, máš to tady na povel. Víš, jak pokračovat dál.“

Nate se ozval přes rameno jednoho z vojáků. „Ale, paní profesorko...“

„Stabilizujte kostru. A ať Amy prohlédne tu levou stehenní kost, než vše zabalíte.“

Nate ukázal na helikoptéru. „Jste si jistá, že je bezpečné s nimi odletět?“

Zavrtěla hlavou. „Jakmile odletím, spoj se s velvyslanectvím. Ať potvrdí, že mě doporučili oni. A pokud ne, zavolej posily.“

Vojáci nehnuli ani brvou a nevzrušeně hleděli přímo vpřed. Buď nerozuměli anglicky, anebo na ně její hrozba neudělala žádný dojem. To může být dobré znamení, ale také hodně špatné.

„Neleťte,“ prohlásil Nate.

„Myslím, že nemám na výběr,“ povzdychla si. „A Heinrich také ne.“

Viděla, jak se s tím vyrovnává, přikývl.

Poručík Perlman vyhlédl z otevřených dveří kabiny. „Sem, doktorko Grangerová.“

Když příkrčeně probíhala pod rotory, začaly rachotit hlasitěji.

Vlezla do helikoptéry a připoutala se na jediné volné sedadlo. Heinrich ležel na nosítkách na opačné straně kabiny a vedle něj seděla Julia. Dívka se na ni nejjistě usmála a Erin jí ukázala zvednutý palec. Znají to gesto i v Německu?

Jak se stroj odlepil od země, Erin se otočila k vojáku vedle sebe a překvapeně sebou trhla. Nebyl to voják. Byl to kněz. Měl černé kalhoty a přes ně až ke kotníkům dlouhou sutanu s kápí, černé kožené rukavice, tmavé sluneční brýle a typický bílý kolárek římskokatolického kléru.

Odtáhla se od něj. Kněz si také odsedl a přetáhl si přes obličej kápi.

Během let své kariéry si užila víc než dost hašteření s katolickými knězi ohledně své archeologické práce. Alespoň však jeho přítomnost posílila naději, že ji skutečně povolávají na nějaké archeologické naleziště, zřejmě spojené s náboženstvím, konkrétně s křesťanstvím. Špatnou zprávou bylo, že se kněz nejspíš pokusí nalezené předměty zabavit dřív, než se k nim ona vůbec dostane. Pokud k tomu dojde, opustila své naleziště zbytečně a krev byla prolita nadarmo.

To se ale nestane.

14.57

Žena, která seděla vedle něj, byla cítit levandulí, koňmi a krví. Pachy naprosto cizí moderní době, stejně jako sám otec Rhun Korza.

Podala mu ruku. Už hodně dlouho se záměrně nedotkl ženy. I přes zaschlou krev na její dlani neměl na vybranou než ji přijmout, ještě že měl natažené rukavice. Obrnil se a potřásl jí pravicí. Její teplá dlaň působila silně a schopně, ale při dotyku se zachvěla. Takže se ho bojí.

To je dobře.

Pustil jí ruku a odvrátil se, aby bylo mezi nimi co nejvíc volného prostoru. Už se jí znovu nechtěl dotknout. Vlastně si přál, aby zase vystoupila z helikoptéry a vrátila se ke svému bezpečnému studiu minulosti.

Pro její i jeho dobro.

Než ho povolali, trávil čas v ústraní v hlubokých meditacích, připravený vzdát se velkého světa pro krásu a izolaci kláštera, jak bylo jeho právem. Avšak kardinál Bernard mu tam nedovolil zůstat. Vytáhl Rhuna z meditační cely a vyslal ho na tuto cestu do světa, aby se spojil s archeologem a pátral po artefaktu. Rhun očekával, že archeolog bude muž, Bernard však zvolil ženu a navíc velmi krásnou.

Rhun měl podezření, co to znamená.

Sevřel stříbrný křížek na krku. Kov ho páčil i přes rukavice.

Nad hlavou duněly listy rotoru jako velké mechanické srdce, které buší dost rychle, aby se rozskočilo.

Pohled mu padl na druhou ženu. Byla to Němka podle toho, co šeptala muži na nosítkách. Bílé bavlněné šaty měla zakrvácené. Svírala ruku raně-

ného a nespouštěla pohled z jeho obličeje. Kovový pach jeho krve naplňoval kabinu stroje.

Rhun zavřel oči, nahmatal růženec u pasu a začal se v duchu modlit Otčenáš. Vibrace mu narušovaly modlitbu.

Mnohem raději by cestoval na mule s přirozeně bijícím srdcem.

Rachot rotoru však alespoň přehlušoval mnohem nebezpečnější zvuky – hlasité kapání krve z rozraženého čela na podlahu, rychlý dech ženy vedle něj a vzdálené ržání vyděšeného koně.

Jak se stroj naklonil, zasáhl ho i zápach leteckého paliva. Jeho cizost mu podráždila čich, ale stále lepší než pach krve. Dalo mu to sílu pohlédnout na raněného muže, na krev stékající v praménkách po kovové podlaze a vykávající ven do kamenité krajiny pod nimi.

Takto pozdě na podzim slunce zapadne brzy, za necelé dvě hodiny. Sotva si mohl dovolit zdržení s pomocí raněnému muži. Na bedrech mu toho spočívalo až příliš.

Koutkem oka si prohlížel ženu vedle sebe. Měla na sobě ošoupané denimové džínsy a zaprášenou bílou košili. Inteligentníma hnědýma očima se znovu rozhlížela po kabině a zdálo se, že odhaduje každého z mužů. Minula však pohledem jeho, jako kdyby tam vůbec nebyl. Bála se ho jako muže, jako kněze, anebo z jiného důvodu?

Sevřel ruce v rukavicích položené na kolenou a začal meditovat. Musí si očistit myšlenky, vyhnat ji z hlavy. Pro úkol, který ho čeká, bude potřebovat veškerou svou svatou sílu. Možná až bude po všem, mohl by se vrátit do Svatyně, do kláštera a najít klid.

Náhle do něj žena vrazila loktem. Napjal se, ale nevyskočil. Meditace ho zklidnila. Předklonila se a zkontrolovala stav svého kolegy, jemné obočí měla starostlivě svraštelé. Ten muž se již neuzdraví, ale Rhun jí to nemohl říct. Neuvěřila by mu. Co by mohl prostý kněz vědět o zraněních a krvi?

Daleko víc, než si ona vůbec dokáže představit.

15.03

Erin se v kapse rozvibroval mobil. Vytáhla ho a podržela u stehna, aby ho zakryla před poručíkem Perlmanem. Pochybovala, že by ji nechal psát textové zprávy z helikoptéry.

Amy jí napsala:

Zdravím, prof. Můžete mluvit?